

куче. То бѣше си пѣхнало главата въ една тенекия за масло и не можеше да я извади. Поклащаше я важно-важно, като попска шапка, и не виждаше кжде върви. Изпокапаха всички отъ смѣхъ, Аго виеше като вълкъ.

Кое-какъ освободиха му главата отъ тенекията и, като потръсваше ту едното си, ту другото си ухо, кучето избѣга надалечъ, колкото да не го стигне камѣкъ, и легна. Сега помислиха, че, виновно и засрамено, то ще си вземе очитѣ нанѣкжде. Но то стоя още много време и липса както си знаеше — неугадешката.

Мина се много време. Колко? — Никой не бѣше броилъ днитѣ. Много време. Отъ чифлика се изгубиха веднажъ два вола, а се случиха най-добритѣ — Балана и Чивгата, ония едритѣ, бѣли като снѣгъ, съ голѣми рога, като на елени. Чичо Митушъ нареди трима-четирма слуги и ги прати да ги търсятъ. Тръгна и той. Мина презъ две, презъ три села, спира се въ разни кжщи, лаха го какви не кучета — и бѣли, и черни, и жълти. Но ни веднажъ не му дойде на умъ за жълтото, за тѣхното куче. Каточе такова куче не бѣше и сжществувало.

Като се връщаше, безъ да знае дали воловетѣ сж намѣрени, залутанъ въ тѣмнината, уморенъ, отчаянъ, той чу кучешки лай и докато се усѣти, три голѣми кучета — отъ тѣхъ едното бѣше бѣлезникаво и въ тѣмнината се виждаше като свѣтло петно — се спуснаха отгоре